

Obrysy a siluety

Ortuť vyteká z pier, ortuť ako striebristá žiara Artemidiných lovkýň, ktoré vo svojej chladnej mesačnej kráse lovia a hoci nie na ne, získajú city naše.

Vlasy. Gaštanové, ohnivé, medové, ebenové. Krátke, dlhé, husté, riedke, kučeravé. A bežia lesom. V ľahkých mliečnych šatách s lukmi na chrbtoch. Oheň im sála z očí. Sila bojovať a žiť. *Lovkyne.*

Oblizla si pery, ich horký jed zotrela svojím horúcim jazykom a ďalej hľadela na strop. Bola noc a Misty sa cítila ako jediná na svete. Jediná, čo vdychuje vzduch. Jediná, čo ho vydychuje. Jediná, ktorá cíti krv prúdiacu v žilách. Ako jediná, ktorá vie, čo znamená život bez toho, aby ho okúsila. Ležala na modrastom prestieraní, kým jej lampa jemne ožarovala tvár. Bolo intímne. Krásne, tajomne a slobodne. A ona len hľadela na strop, oči sa jej zalievali slzami od nežmurkania, iskrili od túžby a pery sa jej klepali. Ruky držala prekrížené tesne pod prsiami. Zakaždým si prsty stláčala, keď už nevládala svoje myšlienky uniesť. Osamelo hľadela na jeden bod stropu a cítila sa živšia ako kedykoľvek cez deň. Cítila sa ako niekto iný. Ako niekto blažený. Ako niekto, čí život sa oplatí žiť. A predsa, bola dievčaťom, ktoré chodí do školy, chodí zo školy, stretne sa s priateľmi a ide zase domov. Dievčaťom, čo si niečo prečíta, niečo pozrie, no nežije pre nič. Bola dievčaťom, ktoré sa každú noc apaticky zahľadí do stropu a predstavuje si. Veci. Svety. Javy. Lásky.

Bozky.

Predstavuje si, aké to raz môže byť. Predstavuje si, aké to nikdy nebude môcť byť. Predstavuje si, aké to je. Aký je ten život. Tolľko sa o ňom narozpráva, no málokto z nás ho zažije na vlastnej koži. Aj tak je prchavý. Oparný. Život je plynného skupenstva. Nedohoníš ho, nikdy sa ho nedotkneš, nikdy ho nedostihneš. A ak ho aj máš rovno pred očami, tak zmizne skôr ako si ho uvedomíš. Ako zacítiš, čím skutočne je. Môžeš sa k nemu v mysli utiekať, akokoľvek často len chceš, ten moment sa už nevráti. Nezopakuje. Už ho viac nezacítiš. Neovoniaš. Nevstrebeš. Už tu viac nie je. Nejestvuje, zomrel. Zomrel s časťou teba, ktorá je už zatratená. Zvliekol si si kožu ako had, videl si však hada, ako sa snaží navliecť si tú starú späť? Už je jednoducho preč. Časom minulým, nostalgickým a pichľavým. Korenistým a savým ako špongia.

Upadla, zhnila, zabudlo sa na ňu. Na tvoju starú podstatu. Vieš, že na ňu zabudneš aj ty, však? Bude zamierať spolu s každým ďalším ja. Čím sa stávaš viacerými ľuďmi, tým je ďalej.

A potom...no a potom si na ňu nespomenieš. Všetci zabudnú. Všetci zabudneme. Aké to bolo byť dieťaťom. Šantiť sa a nevinne zabávať. Bláznit' sa a žartovať. Zabudneme, aké ťažké bolo nájsť si prvého kamaráta. Zabudneme, aké krivdy na nás v detstve napáchali. Zabudneme, aké to bolo byť prvýkrát zaľúbení. Zabudneme. Na všetko raz zabudneme. Nebude už na čo spomínať. Budeme sa môcť len zahľadiť do budúcnosti.

Bože. Tam. Tam ďalej.

Do života, ktorý možno okúsime. Možno zacítíme, skôr ako odveje. Kto za nás odžije prítomnosť? Masky a železné srdcia. Sklené tváre a plastové oči. Cit si šetríme do budúcnosti, lebo áno, tam budeme živí. Sme vyhorení. Zašli a zapadli prachom s neonovými žiarivkami v srdci. Tie svietia občasne, ich jas je rozkolísaný, no sú. Žiaria. Sťažka, malátne, ale o dušu. O život, o cit, o lásku.

Obrátila sa na bok pomaly zatvárajúc napuchnuté očné viečka. Dnes sa už nevládze ničť, nevládze premýšľať o realite. O jej prašivých ťahoch. Myslela na lásku, dotyky, prírodu a krásu. Na fantáziu a jej nereálnosť, a tá ju ukolísala do spánku, ktoré potrebovalo jej strápené telo a vyčerpaná myseľ. Do spánku, kde zažíva pokoj a nehu nezodpovednosti. Ticho, to slastné ticho nerušené myšlienkou. Ten sen.

Dážď padá na odkvap. Nežne s každou ďalšou myšlienkou steká, s každou drobnou slzou človeka. Slzou slasti a či trápenia, hnevu alebo sklamania. Keď rozmýšľame priveľmi, priveľmi silíme naše mysle a nútime ich sa skoordinať so srdcom, keď nespíme noci a automaticky žijeme dni, keď myšlienkami sme len na kraji mosta. Nevieme, či prejsť cezeň. Čo ak sa rúca s každým krokom? Čo je ďalej? Keď takto trýznime svoje drobné, oťažkané, hmlou opradené hlávky, v jeden moment sa predsa srdce a myseľ zhodnú. Vtedy, keď povedia, že už bolo dosť. Dosť úvah, dosť súženia, a vtedy, vtedy myšlienky stekajú ako kvapky cez odkvap.

Misty sedela opierajúc sa o rám postele, počúvajúc melódiu dažďa. Tá ju robila ľahkou. Neskutočnou. Neuverila by vám, keby ste jej povedali, že je fyzická. Že má telo. Vlasy a tvár. Črty, prsty a články na nich. Neuverila by, že je viac ako hmota. Hmota uprostred života. Uprostred dažďa, ticha a vlhkého chodníka.

„Misty? Už si hore, Misty?“ do izby vstúpil chlapec s bledou tvárou, vypuklými očami ako mach a tmavými vlasmi padajúcimi do tváre. V hlase sa mu ozývala starosť. Odrážala sa v echách. Z jednej steny jaskyne na druhú, až do Mistiných úst. Akoby všetka jeho starosť požrala jej dych. Nemohla by dýchať. Nevedela ako na to. Bola ako z vosku. Topila sa, no bola tuhá.

Roztečená, ale vcelku. Hľadela naňho prázdny pohľadom, ktorý predsa neochvejne iskril. Ako opály. Namôjdušu, jej oči vyzerali ako opály. Damien ten pohľad poznal.

„Smiem ťa objať, Misty?“ pýtal sa ticho. Jeho hlas bol gaštanový. Hebký, tmavý a príjemne guľatý. Skúmavo hľadel na jej rozčuchané vlasy a vpadnuté oči, ktoré ozaj žiarili ako hviezdy v tme. Zdala sa mu pochudnutejšia ako posledne.

„Dobre, Misty,“ hovoril naďalej ticho, takmer šeptom, „tak ja pôjdem, ak chceš, aby som išiel... Chceš, aby som išiel?“

Neodpovedala mu vnímajúc každé jedno slovo. Slová zabárali sa jej do kostí a štípali ju v nich. Lámali ľadovými, skrehnutými prstami. Upierala pohľad na obrázok znázorňujúci dievča za búrky. Točila sa vo víchrici a víchrica sa točila okolo nej. Bol pútavý, vtáhajúci. Damien stále čakal hľadiac na jej ruky. Chytil by ju za ne.

A to by mohol?

„Tak už teda pôjdem, Misty. Keby niečo, nezabudni, že som tu pre teba,“ povedal rozknísane ako kyvadlo hodín s podobným plechovým rachotom, a otočil sa k dverám.

Zachytila mu ruku, prepletla si svoje prsty s jeho a zašepkala: „Nechod’.“

Len na ňu hľadel, kým očakával ďalšie slová.

„Nechod’,“ zašepkala znova dvíhajúc pohľad k jeho očiam.

„Nikam nepôjdem,“ náruživou jej stisol ruku a palcom pohladil hánky.

„Odvedieš ma ku hviezdám?“ pýtala sa, akoby išla vypovedať tajomstvo.

„Vezmem ťa k nim,“ povedal a rýchlo zažmurkal, aby zahnal slzy. Chýbala mu. Tak veľmi mu chýbala. Pokúsil sa o úsmev a aj jej sa trhane nadvihli kútiky.

„Pod’me,“ začala váhavo, „pod’me žiť.“

Nežne sa usmial a znovu jej jemne stisol ruku, akoby bola celý jeho svet, akoby záležalo len na nej. Vedel kam ju zoberie. *Kde sa môžu odvieť ku hviezdám.*

Kráčali hmlou naplneným ránom. Všetky city boli do nej vpité, vznášajúce sa nad nami. Našimi bezvládnymi hlavami. A tak sme dutí, prázdni. *Spreneverení.* Trochu popýchalo na ich bledé tváre a dážď vytváral kvapôčky na vlasoch. Mistine kroky boli váhavé a opatrné. Svet bol sivý. Sivý bez farby, nádherne októbrový. Všetko sa opíjalo dymovým oparom ako čary u jasnovidky.

Damienove kroky boli prudké, dlhé a trochu křčovité. Misty za ním cupkala svojimi krátkymi, plnými sústredenia. Stále jej stískal ruku, dlane sa mu potili, a tak ruky kĺzali o seba. Vzduch bol vlhký, akoby nasýtený nárekom a vzdychmi.

„Misty?“ povedal váhavo a jemne pribrzdil tempo. Misty trochu mykla hlavou, Damienovi to stačilo ako odpoveď, a tak pokračoval: „Ako sa cítiš?“

Chvíľku zavládlo ticho. Zmraštili sa im srdcia a počuť bolo iba dážd' monotónne brniaci v sluchách.

„Dobre, to je ozaj hlúpa otázka,“ povedal rozrušene rozstrapatiac si vlasy. Misty si vyvliekla prsty zo zovretia a roztrasenou rukou skúmavo prešla Damienovými lícnymi kosťami.

„Ako ľalia,“ usmiala sa neprítomne, pozorujúc črty chlapca, ktorý jej je drahý.

„To znie..,“ prerušovane sa nadýchol, „to znie krásne.“

Zahmkala mu na odpoveď, kým prechádzala bruškami prstov celou jeho tvárou. Damien striedavo zatváral oči a Misty vdychovala vôňu niekdajšieho citu.

„Si krásny,“ povedala ticho.

Damien prudko roztvoril oči, aby ju lepšie počul. Robíme to všetci, všakže?

„Čo si hovorila?“

„Že dnes je krásne,“ usmiala sa úsmevom nakloneným doľava, kým jej trochu mykalo kútikom.

„Áno,“ povedal spolu s nedovoleným ťažkým vzdychom. Vliekli sa mokrým chodníkom a sýtou chvíľou osamelého jesenného rána. Niesol ju za sebou ako porcelánovú vázu.

„Sme tu,“ oznámil, kým začali vychádzať schodmi.

„Myslím, že tu sme najbližšie ku hviezdám,“ povedal ako si sadol do tureckého sedu na strechu opustenej budovy.

Misty nohy trčali z bytovky, kým pravidelným rytmom hojdala pravou.

„Vedľa teba sú hviezdy na dosah,“ povedala nevinne ako chutí cukrová vata. Damien vykvitol do krásnej žltavej ruže. Úsmev sa mu rozšíril a oči obelasei citom. A tak sedeli, Misty hojdala nohami a Damien si držal hlavu v rukách.

Pozorovali stromy zahalené závojom hmly, jej oparnej, chvíľkovej lásky, takej oparnej akým je každý cit. Vdychovali chladný vzduch, ktorý svojimi surovými ťahmi štetca tvoril zimomriavky na koži. Boli pritláčaní k stene silou chvíle. Chvíle takej pokojnej, že jej moc ich zanechávala neschopných slova. Jediné, čoho boli schopní, bolo pozorovať tváre druhého, kým ho odvievala hmla do oparných chvíľ života, keď život je skutočne živým.

Sedeli na streche dlhé hodiny. Dlhé hodiny, ktoré sa míňali ako sekundy. Mali pocit, že tam sedia už večnosť, no prešlo im to ako chvíľka. Ako okamih bez času. Bez časového sledu. Boli len oni dvaja. Oni dvaja spojení výdychmi a nádychmi toho istého vzduchu.

Boli tichí, lebo ich búrlivé myšlienky stíchli, nedriapali sa navzájom v snahe získať slovo. Len ticho sedeli, plne vnímajúc, hlboko prisávajúc spoločnosť toho druhého. Toho drahého.

Misty pozorovala Damienovu tvár, kým skleno skúmal vrcholky stromov. Očami prechádzala líniou jeho tváre, akoby bol Dávidom. Sledovala ostrý dlhý nos a sánku trochu vychýlenú doľava. Čím viac naňho hľadela, tým silnejšie vnímala, že jeho prítomnosť jej už neberie dych. Už jej skôr dáva silu dýchať. Dýchať vzduch nasýtený jeho prítomnosťou. Jeho cezminovou arómou. Usmiala sa nad novým zistením a pomaly sa k nemu priblížila. Rozpačitým, kolísavým pohybom zložila svoju hlávku plnú čiernych pletencov na jeho nohu.

„Smiem..,“ zamrmlala neisto. „Smiem?“ zopakovala o niečo zvučnejšie.

„Áno,“ odpovedal jej priškrtené.

Ruky mu zostali v krči vysoko nad jej hlavou. Zrazu nevedel, čo s nimi.

Čo s nimi?

Mysel' mu išla na plné obrátky. Sťažka dýchal v opojnom zaskočení. Opatrne sklúzol pohľadom k jej tvári. Aká krehká len teraz vyzerá. Ako steblo trávy. Alebo semienko púpavy. Ako páperie. *Ako krištáľová slza.*

Roztrasenou rukou jej vošiel do vlasov. Nežne ju hladil ako vo sne. Všetko bolo ako sen. Zlievalo sa do neurčitých okamihov, neuvedomených činov a sladkastých útržkov. Akoby za mliečnym sklom. Neodhalené. Obrisy a siluety. Obaja za ním boli. Za tou hrubou vrstvou mliečneho skla. Videli ako vo sne. Cítili ako vo sne. Lebo dnešok je snový. Snový bez osnovy. Ako vanilkový krém.

„Damien, ty si ako agát. Vyzeráš ako agáty,“ povedala hlasom vánkom zmocnenej zvonkohry achátov.

Zmenila sa. Zmenili sa, lebo zdieľali intimitu mesačného kameňa.

„Ďakujem,“ povedal, keď jej dlhými prstami pohládzať líce, „a ty si ako vrba.“

Usmial sa. Splývali v blaženosti, v omamnom pokoji. Našli svoje ticho. Jeho melodický hlas a sláčikové kvarteto. Vyhrávalo im v srdciach, ponáralo sa v ušiach bez toho, aby znelo. Bolo ticho. Všetko bolo tiché. Mysle, chvíle, hmly...

A cit žitia opojný.